

Resumé

O přísnou spravedlnost volaly neslýchané zločiny, kterých se dopustili nacisté a jejich zrádní spoluviníci na Československu. Takto začínala preambule dekretu prezidenta republiky č. 16/1945 Sb. (tzv. velký retribuční dekret), dle něhož měli být potrestáni nacističtí zločinci, zrádci a kolaboranti před mimořádnými lidovými soudy a který platil pouze na českém území. Největší mimořádný lidový soud sídlil v Praze, prošlo jím na jedenáct tisíc případů a vykonával svoji činnost od svého zahájení 5. září 1945 až do 4. května 1947. Za dobu své existence se potýkal s mnoha problémy: od chybějících profesionálních soudců a veřejných žalobců, přes problematickou spolupráci s okresními národními výbory, až po nesnadný výklad některých ustanovení velkého retribučního dekretu.

Před tímto soudem stanuli i někteří významní nacističtí činitelé, jakým byl i státní zástupce u Sondergerichtu Kurt Blaschtowitschka, prvorepublikový politik, státní ministr pro Čechy a Moravu Karl Hermann Frank, zástupce říšského protektora Kurt Daluge, velitel kladenského gestapa Harald Wiesmann spolu s dalšími patnácti kladenskými gestapáky. Na lavici obžalovaných stanul i parašutista, pozdější placený konfident a zrádce Karel Čurda. Po ukončení retribuční došlo k její revizi o rok později, ovšem již pod taktovkou komunistické strany.

Tato diplomová práce má prokázat, že v první fázi retribuční do roku 1947 existovala upřímná snaha o objektivní posouzení viny i přes politické boje a problémy, se kterými se musela potýkat justice po skončení druhé světové války. Kromě samotné činnosti pražského MLS se dále zabývá i vlivy, které mohly ovlivňovat rozhodování o vině a trestu v jednotlivých kauzách, nespokojeností veřejnosti a tisku s rozhodovací činností soudu, odsunem Němců a jeho vlivem na retribuční, vč. komparace různých případů od mimořádného lidového soudu v Mladé Boleslavi a Chebu.